

Rachel Schaven

RACHEL SCHAVEN

teamspeler MODEFOTOGRAAF
buitenmens

www.rachel-photography.nl

Ze droomt van een mooie studio in New York of Berlijn waar ze voor een groot magazine of bekende ontwerper mag fotograferen in haar eigen stijl. Maar op dit moment is modefotografe Rachel Schaven heel gelukkig met haar eigen studio in Utrecht, haar vriend, twee honden en een moestuin. →

Tijdens haar studie aan het Grafisch Lyceum ontdekte Rachel Schaven (27) al snel dat ze fotografie veel leuker vond dan alle andere vakken. Na een jaar hield ze het voor gezien en trok ze zeven maanden lang door Australië. Na haar terugkomst besepte ze dat ze iets met fotografie wilde doen. Dat iets werd een vierjarige opleiding bij 't Statief. Een jaar geleden studeerde ze af en inmiddels heeft ze een vast klantenbestand en haar eigen studio.

"Ik vind het fijn om met andere mensen te werken. Zonder team zou ik nooit op dit niveau kunnen werken. Mijn vriendengroep is heel creatief en we huren met elkaar een grote (antikraak) studio. Hierin zitten onder andere een Tatoostudio, een webdesigner en iemand die interactieve installaties bouwt. Er ontstaat een soort kruisbestuiving waarbij je door elkaar wordt geïnspireerd, maar elkaar ook kan helpen omdat iedereen een andere discipline beheerst. Ik heb een aantal mensen met wie ik graag samenwerk, zeker wanneer het vrij werk betreft. Als ik een idee heb, verzamel ik een team om me heen met een visagist een stylist en natuurlijk het model. Mijn favoriete visagist is Christel. Met haar kan ik heel goed sparren en ontstaat er vanzelf iets moois. Ook als ik een opdracht krijg, is zij de eerste die ik bel. Je bent de hele dag met elkaar aan het werk en dus is het belangrijk dat je het met elkaar kunt vinden en dat je op één lijn zit. Als je een concept bedenkt en dit met anderen deelt, hoop je dat je allemaal hetzelfde in je hoofd hebt. Achteraf blijkt dat niet altijd het geval te zijn. Met Christel gaat dat vanzelf. Meestal maak ik van tevoren een moodboard om het idee te visualiseren.

Wat mij in modefotografie heel erg aanspreekt is dat er in de modewereld heel veel veranderd waardoor er altijd nieuwe ideeën ontstaan. Veel fotografen hebben mode gestudeerd en zijn daarna fotograaf geworden. Bij mij is dat andersom. Ik zie mode meer in vormen, kleuren en de invulling ervan. Het gevaar van opdrachtphotografie is dat je door je werk niet je passie voor fotografie verliest. Met opdrachtphotografie ben je een bepaalde vrijheid kwijt in wat je wel en niet kan doen. Je creativiteit kan hiermee doodslaan. Daarom wil ik zoveel mogelijk vrij werk blijven maken. Ik probeer dat zeker een paar keer per maand te doen. Hier kan ik mijn eigen ideeën in kwijt. Aan de andere kant geven opdrachten je de vrijheid om geld te verdienen waarmee je je vrije werk kunt financieren. Het gaat erom de balans te vinden. Als ik zelf tevreden ben met mijn vrije werk stuur ik het in voor creatieve magazines zoals Fartmagazine en Papercut, een magazine uit L.A. Ik heb nu een aantal publicaties gehad en dat zorgt voor veel exposure. Ik heb zoveel ideeën dat ik er soms moe van word. Ik heb een boekje waarin ik mijn ideeën opschrijf en een mapje op mijn computer waarin ik dingen opslaat. Dat kan een foto van een schoen zijn, maar ook van iemands oren. Vaak gaat het om een bepaald thema of een bepaalde sfeer. Af en toe lees ik een verhaal dat dan weer het uitgangspunt wordt voor een shoot. Festivals zoals Ooral, Burning man en Robodock vormen al jaren een grote inspiratiebron voor mij. Daar voel je de energie en creativiteit borrelen. Ik heb zowel thuis als in mijn studio een kast vol fotoboeken waar ik veel inspiratie uit haal. Erwin Olaf en Paolo Roversie zijn fotografen die mij er hebben geïnspireerd. Ook Carmen Kemmink, bij wie ik stage heb gelopen, is een voorbeeld voor mij. Echte creativiteit haal ik uit de dingen en vrienden op mij heen.

"Zonder team zou ik nooit op dit niveau kunnen werken"

Mijn modellen boek ik altijd bij casting bureaus. Voor mijn vrije werk maak ik veel gebruik van 'New faces', jonge meisjes die net zijn aangenomen en nog geen portfolio hebben. In ruil voor foto's mag je ze gratis fotograferen. Het nadeel is dat ze nog niet veel levenservaring hebben en het soms lastig is om emotie over te brengen. Hoewel de modellen die zijn ingeschreven bij een bureau altijd de juiste maten hebben, moet je altijd nog wel iets bewerken aan de foto's. Mensen zijn flexibel en hebben nu eenmaal plooitjes ook als je de ideale maten hebt. In de mode is het belangrijk dat de kleding die het model aanheeft er goed uitziet. Dat is wat je verkoopt. Bij een foto gaat het mij om de zeggingskracht, niet of hij is gemanipuleerd of niet. Voor mij zijn er wel grenzen. Als het geen echt mens meer is, vind ik het niet mooi meer. Soms zie je op Youtube filmpjes waarbij een heel mooi meisje helemaal wordt verbouwd totdat ze een heel andere gezicht heeft. Zulke dingen doe ik niet. →

Als ik werk is het altijd druk en gezellig in de studio. Toch houd ik het tijdschema strak in de hand en zorg ik ervoor dat alles goed loopt. Hoewel ik van tevoren al een bepaald idee en gevoel in mijn hoofd heb, bepaal ik de lichtopstelling pas tijdens de opname. Dat doe ik samen met de stylist en de visagist. Het licht moet passen bij de styling en het gevoel dat je wilt overbrengen. De eerste foto's bekijken we eerst met elkaar op de computer. Vaak voel je al bij de eerste foto of het een goede dag wordt of niet. Soms kom je met elkaar direct tot iets moois en andere keren is het vechten en hopen dat het eruit komt. Die dagen horen er ook bij. Na zo'n dag vind ik het heerlijk om lekker het bos in te gaan met mijn twee honden. Ik heb ook een moestuin waarvan ik echt geniet. Het is een goede plek om tot rust te komen. Bovendien houd ik erg van eten en koken. Zeker als het uit eigen tuin is. Als fotograaf zit je de helft van de tijd achter de computer en is een beetje buitenlucht altijd welkom." ■